

(Modern text)

Little Rock Ark, April 20th 1864

Min kära pappa!

Jag är helt uppfylld av all kärlek ifrån er. Jag fick överraskande nog två brev som jag nu ska besvara. Det första jag fick hade jag tänkt svara på då fort det blev tid, men jag har inte hunnit för jag har mest varit på resande fot. Och sedan kom ert andra brev oväntat då jag var i Memphis då jag var på resa mellan St. Paul och Little Rock, Arkansas, vilken lyckträff. Jag fick även ett från Herr Ohlson i Åkre, innehållande även ett till Eric Bång.

Jag är glad att höra att ni alla mår bra. Jag mår också bra. Jag är också glad över att träindustri är på gång, att bäckar och åar rensas upp. Jag skulle gärna ha varit med i det arbetet, men man kan bara vara på en plats i taget. Jag är glad att jag är en del i det blodiga krigsdrama som utspelas här i Amerika för folkets frihet (både den svarte och vite mannens salighet står på spel, mest den förres). Varje man som anser att frihet är viktigt bör därför se det som sin plikt att försvara andra vars frihet trampats på så länge. Det dyrbaraste man kan äga.

De blödande polackerna som så hjältemodigt kämpar för sin frihet mot en så överlägsen styrka. Där tycker jag att hela Europa borde ta till vapen mot Ryssland för att befria folket. Danskarna har hamnat i en besvärlig ställning gentemot Tyskland, här kanske även Sverige blir indraget. Kanske det blir nödvändigt xxx

Jag måste nu få berätta att jag varit i Minnesota och besökt flera av mina vänner där. Bland annat Edblad och Bång som jag inte hade sett på nära tre år. Bägge familjerna har hälsan och mår bra. Barnen, eller de som var barn då vi kom hit, är nu fullvuxna. Jag kände knappt igen dem, speciellt Edblads barn. Lille Pelle Bång växer sakta med säkert. Moster Greta var inte hemma. Men Bengt Olof är gift med en bra flicka från Hälsingland, hon heter Julia Norelius, syster till prästsönerna Erik och Anders. Den förre är luthersk- och den andre baptistpräst.

Elias har tagit värvning i vårt kompani. Föräldrarna blev inte så glada över det, men tillät honom ändå. Han gick med i samband med att kongressen i september beslutade om ett tillägg i ersättningen på 302 dollar, förutom den ersättning från Minnesota county betalar på 60 dollar, därtill lönen i armén 13 dollar per månad. Alla gamla soldater som nu deltagit i mer än två år har därför skrivit på för ytterligare tre år. De får 40 dollar av staten i lönetillägg. I vårt regemente gällde detta alla som fortfarande är friska. Officerare får stanna så länge de vill, och staten vill ha dem. Kompaniet är nu fullt av nya rekryter, innan dess var vi bara 48 och endast 40 i tjänst. Från början var vi 96 man och 4 rekryter, alltså 100 man. Resten har dött eller var för sjuka för att vara kvar.

Jag började på detta brev för en vecka sedan, men så fick vi marschorder mot rebellerna. Igår kom vi tillbaka och hoppas nu på att stanna här över sommaren. Idag, 26 april, fick vi order om att vara redo att ge oss av direkt. Vi vet inte hur länge, en vecka eller hela sommaren. Så nu måste jag skynda mig på med några rader. Jag ser i era brev att ni oroar er över mig, vilket jag tycker är onödigt. Får jag vara frisk och om jag klarar mig helskinnad genom kriget så ska jag se till att sköta mig så ni inte behöver skämmas för mig.

Medan fyra kompanier var i Minnesota drabbade resten av oss samman med ett 800 man stort rebellkavalleri. Våra var endast 180 man till fots. De blev omringade, och fick kämpa tappert för att slå sig ut. De förlorade 10 man, som fick lämnas kvar, 5 var döda och 6 svårt sårade.

Men rebellerna förlorade 17 man och 63 sårades. VI hade 18 sårade som kunde marschera med oss tillbaka.

Jag ser också glädjande nyheter i brevet från er, att min bror Nils ska gifta sig. Jag förmodar att han gjort det redan, och jag önskar honom all lycka och även min svägerska fast jag inte vet vem hon är. Jag minns varken henne eller hennes far, jag har säkert träffat honom men det är så många jag har glömt. Jag hoppas att Gud låter dem leva länge och bli lyckliga.

Jag får nu tacka för all er omsorg och för att ni erbjuder mig halva gården därhemma. Det hade ni inte behövt, det är ju inte säkert att jag kommer hem igen. Och om jag nu skulle göra det löser vi det då. Det vore inte rätt av mig då andra stannat kvar och arbetat troget och flitigt. Men jag tackar så mycket för din omtänksamhet och dina faderliga omsorger.

Lev väl, önskar din tillgivne son Olof Liljegen
Löjtnant